

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 10. De eximijs favoribus, quos illi exhibuerunt, S. Petrus Apostolus,
dando ipsi quandam mysticam clavim, pro ingressu cœli, & S. Joannes
Evangelista, animando eam ad patiendum, atque ad quatuor ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

hæc sanctissimus Puer obdormivit accli-nato capite ad Sanctum, ac plurimi Ange-li, qui aderant, & cum ipso venerunt, ad-moverunt digitos ori, dicendo: Dominus dormit, silentium; nemo illum excitet. Dum ego stuporem & mirarer, videns hoc mysterium, convertit se ad me sanctus Josephus, dixitque mihi: Dominus dormit, roga illum, nè expurgescatur, hoc enim expedit, indicando mihi, peccatis Regnorum & Civitatum provocari Dominum, & exsuscitari ad exercendam suam justitiam, qui nunc dormit in sua misericordia, idéoque dicebat: Roga Dominum, ut dormiat in sua misericordia. Unde ego afflicta converti me ad Dominum DE-U M nostrum, ac deprecata sum ipsum, quām optimè potui, ut misereretur Populi Christiani, & suæ Ecclesiæ, propter merita hujus gloriosi Patriarchæ Sancti Josephi. Sanctus autem mihi dixit: Adhuc aliquid aliud est, quod te oportet dicere. Cumque ego interrogarem, quid esset? dixit Sanctus: Adde; & propter merita Sanctissimæ Virginis MARIAE, atque propter IESUM Christum Dominum Nostrum, & ejus mortem, ac sanguinem, quem effudit pro nobis. Feci, quod ju-bebar à sancto, & impendi huic orationi multū temporis, petendo id à Patre AE-terno. Tum conspexi in Divino ipsius

peccatore sanctissimam Humanitatem JE-SU Christi Domini Nostri, & Divinam, ejusdem Personam, ac modum, quo hic illius Filius procedit à suo sanctissimo Pa-tre ab æterno, per Divinam generationē, vidique, quomodo Pater æternus illum amaret, ac à Filio amaretur vicissim AEternus Pater, & ex utroque procederet Divinus Amor, ac Spiritus Sanctus. Viso hoc mysterio, aperui oculos, ut intuerer sanctissimum Puerum, qui jam fuerat exper-gestus ex somno, & sanctum Patriarcham, qui ipsum gestabat in suis brachijs, videbaturq; gravari, quasi sustineret grande pondus, mirantique id mihi, dixit Sanctus: Non est mirum, quòd sit tam gravis, quia suscepit in se peccata mundi; quod pondus etiam est meum, propter amorē, quo erga illum feror; qui enim verè diligit, sentit afflictiones dilecti, tanquā proprias. Post hoc Sanctus Patriarcha collo-cavit sanctissimum Puerum humi, ut staret, sicut initio: vidique ipsum subito re-splendentē, quasi mille soles, vestes ipsius radiabant maximā luce, atque splendore, & sanctus Patriarcha continuo discessit, abducens unā Puerum, cum comitatu magnæ multitudinis Angelorum cantantium: *Gloria in excelsis DEO.*

¶) H(20)

C A P U T X.

De eximijs favoribus, quos illi exhibuerunt, S. Pe-trus Apostolus, dando ipsi quandam mysticam clavim, pro ingressu cœli, & S. Joannes Evangelista, animando eam ad patiendum, atque ad quatuor ferventes affectus, quos exercebat.

§. I.

Cum aliquando essem ve-hementer afflita dolore capitis, attollens oculos animæ, conspexi Sacra-tissimam Virginem, int-dutam vestibus perquam pretiosis & gloriōsis, ad cuius dextram sta-

bat gloriosus Apostolus S. Petrus, in vesti-tu modestissimo, coloris quasi fusci, quo repræsentabat personam magnæ authori-tatis. Alterum latus stipabat gloriosus Evangelista Sanctus Joannes, gerens ve-stem, quæ referebat colorem quasi igniti-fimarum prunarum. Et quamvis illos nunquam viderim, tamen illuminata à DEO, ipsos optimè agnovi. Intuebar eos

Ccc

cum

cum magno solatio, præsertim sanctum Apostolum Petrum, qui mihi dixit: Venio nunc, ut te curem ab hoc dolore capitum, quem pateris. Videns ego, quod mihi vellet præstare tantam gratiam absque meo merito, & ulla ipsi a me exhibito obsequio in vita mea, actis ipsi gratijs, incepit illi quædam dicere, quæ mihi DEUS suggessit, non tanti faciens sanitatem mei capitum, quam mihi Sanctus offerebat, quanti favorem, quem mihi ea in re exhibebat. Ad hæc omnia Beatissima Virgo, & gloriösus Sanctus Joannes ne verbum loquebantur, imò ostendebant, se adesse cum quadam reverentia, cedentes in hoc sancto Apostolo; & specialiter sacratissima Virgo videbatur illic præferre magnam venerationem, quæ ipsum fuerat prosequuta, degens in hoc mundo. Cum diceret verba, quæ retuli, licet essent interna, erant tam vehementia, ut me magnopere debilitaverint. Quod agnoscens gloriösus Sanctus Petrus, dixit mihi peramanter: Tace, quiesce, & dormi. Tum ego dixi: Glorioso sancte, essem sanè pulchrum, si te præsente, & postquam venisti ad præstandam mihi tantam gratiam, ut mihi conferres sanitatem, ego essem tam inurbana & incircumspecta, ut dormirem, atque sic istud beneficium ex tua manu susciperem? hoc nullo modo fieri oportet. Gloriösus autem Apostolus mihi respondit: Et ignorasne, quod ego non tantum sanaverim in Nomine Domini infirmos, sed etiam resuscitaverim mortuos, qui propter ea non poterant animadvertere gratiam, quam ipsis præstabam? etiam nunc igitur te sanabo, quamvis dormias, & non advertas. Dum id audirem, ac advertebam Sanctum dicere bene, tacui & quievi, atque ita dormivi; sed nihilominus statim vidi, cum me componerem ad somnum, quod Gloriösus Apostolus elevaret manum, mihiq; bene precaretur. Post hoc fui libera a dolore capitum, & recuperavi vires, neque illos amplius vidi.

(e)**(a)

§. II.

ALiâ vice, dum intercessum Sacrificio Missæ, in Festo Gloriosi sancti Petri Apostoli, vidi illum pontificaliter vestitum, stipatum multis Angelis, & ad quoddam Altare cum Missali, quasi sacrificaret. Conabar ipsum non aspicere, ut essem intenta Sacro, quod erat audiendum ex praep. Vidi illum ter benedicentem toti Christianitati, ac tenentem in sua manu clavim auream, quam mihi porrigebat, & ego nolebam suscipere: operâ autem cuiusdam Angeli illam imposuit intrâ me ipsam. Post hoc, & sumptu sacra Eucharistiâ, incepi cogitare, qualenam esset illud mysterium clavis? Respondit mihi sanctus Apostolus: Dominus tibi se peditat, daturum se tibi suum Cælum, cum autem ego habeam claves, volui tibi hanc dare, ut illam habeas intrâ te, sciasque te conseruatram. Duas deinde post horas, deponente sensi ingens solatium, quod essem salvanda. Sed in momento discripsi ritum, cuius ea erat suggestio, composuit que se mea anima instar gallinæ, quæ foris pullos, quando advolat milvis, tota cœlernata, & dixi: Si servavero præcepta DEI, & fuero mortua in ipsis gratia, claram est, me salvandam; si vero illa non observavero, nequam salvabor. Interrogavi meos Dominos, quis Spiritus ille fuisset? Illi contraxerunt humeros, & fluerunt. Verum Dominos mihi dixit: Nè te affligas, ego tibi id aperiam: demon à me petivit copiam, te aliquoties allouendi, dicens, quod sciret imitari meam loquaciam, ita ut te fallerer, cogitaresque esse me: ipse est loquutus; sed est pudeatus, quia à me illuminata, subito agnoscisti illius fraudem.

§. III.

ALio Festo sancti Apostoli Petri, spesi in cubiculo sanctum Apostoli, & quia meo more timebam, ac eram delata, conabárque me abstrahere, Sanctus me satis diu expectavit; postquam vero quievi, dixit mihi: Soror, da mihi istud Ros-

Rosarium, quod hic habes. Quando id audiui, fui demum confusa. Accepimus Rosarium, & abscondi in manuas manus, ne illud Sanctus videat: Sanctus autem mihi dixit quia huic sum: Nonne scis, me esse numen Patrem, quid times? Age, Anima, dimittre hoc Rosarium, quod habes. Estne possibile, quod non sis nihil illud conceditur? Dimisi Rosarium ex manibus, & Sanctus statim disparuit ex meo cubiculo, vidique ipsum in Cunctis celesti coram Christo Domino gembus flexus, & cum meo Rosario, quod in manibus tenebat. Dominus illum aspiceret quia benigne, dicebatque ipse: Peccatum, quid vis? Ille respondit: Domine hic fero Tuz Majestati illum florem tua servum (& exhibebat illi Rosarium) superplex oro, ut illum ex mea manu suscipias in misericordia tua. Sit ita, hoc, Peccatum, sicut tu vis. Et suscepit Dominus Rosarium ad suas sanctissimas manus, concentravit in illis commo, urinando ipsas per illud iterum, ac deinde ressursum Sancto. Fui abrepti in ecclasiū, videntis hoc mysticū, & quando mihi sum reddita, vidi meum Rosarium super meum lectulum.

Iste fator, tu re addi exiguā, sedicabat tenerum amorem, quo Sanctus prosequebatur hanc suam famulam, cui multas alias contulit gratias, que, ut pote concerentes, alia mysteria, referuntur suo loco.

§. IV.

Specialissimus, valdeque gratus es, & praescius fuit fator, quem illi exhibuit sanctus Joannes Evangelista, paulo ante festum sancti Petri. Eodem anno, quodam die, inquit, Sanctus Apostolus & Evangelista Joannes, ex improviso est alloquitus meos Dominos Angelos, dixique ipse: Venio in nomine Domini, ut ducā istam creaturam ad locum mihi a Domino constitutum, & sublevem illam aliquantum a molestijs, quas patitur; conversusque ad me, dixit: Anima, intellexi nō id? Ego, more meo timens, incepi quasi respire hunc favorem, nolens ullum levamen: Sanctus tamen illum re ipsa præstitit, abduxitque me unā cum

meis sanctis Angelis. Dixit mihi autem: Confer cibi, innam te in ora illum a meum arcum, quem vides. Offendit mihi quendam quatuor medium arcum, quo jacundum fugit, tam magnum, ut me caperet; & quoniam ego minorer conspectu illi novitate, videverique modo nolle in illum ingredi, nihilominus Sanctus me in ipsum introduxit, atque hoc modo fui ductus per quoddam mare pellucidissimum, spumosum & amarum, ac deveni ad quendam campum, qui erat in medio illius maris infra Insulae. Ibi scripsi, & Sanctus mihi dixit: Contemplate, Anima, istum campum adeo viridem & elegantem; hic habuicavi, ubi mihi Dominus revelavit sua magna arcana, & res grandes, evenientes in tua Ecclesia. Perlustravi totum illum campum, recorviisque sunt mirum in modum oculi mei anima, & confortata fui in Domino, cognoscendo confusum omnium, que fuerunt revelata Sancto. Deinde me duxit ad coelestem Jerusalymam, non quod soleo ire, sed ad quendam maximum campum illius Civitatis, qui erat plenus arboribus, ac virtute, & exuberante in illo omnia genera admirabiliter fructuum in magna abundantia, que res me magnu affect solito, ac stupore, quod videbam tantum vanitatem serum celestium. Ibi me collocavit Sanctus, dixitque mihi: Accipe, Anima, istum arcum, & has sagittas, atque magnā vi ejaculare unam. Feci, quod iussa fueram à sancto Apostolo, & magnā vi atque conatu ejaculata sum unam sagittam, fuitque iactus tam fortis, ac tam procul sagittam deferens, ut effugerit oculos. Jussit me jacere aliam, ac præterea duas, ut essent quatuor, quas emisi ad diversas partes, ut quasi efformarem Crucem. Et sanctus dixit: Hoc optimè peregristi, Soror. Inde me deduxit ad conspicuum Beatissimæ Trinitatis, atque Dominus me secum univit, quo sum latissimamente fruita, & Sanctus mihi disparuit, utilium non amplius viderim toto tempore, quo ibi mansi. Mei autem Domini me reduxerunt ad meum angulum; ac tum ipsum denuo vidi, declaravitque mihi mysterium illorum quatuor jactuum, & ar-

cūs. Noveris Anima (dixit Sanctus) per il-
lum arcum, in quem fuisti quodammodo
inclusa, tibi significatum esse, quod ani-
mæ tendentes ad perfectionem, & cupien-
tes obtinere cognitionem supernaturaliū
ac divinarum veritatum, quas DĒUS ex-
mera sua bonitate illuminat, sicut te, se-
debeant includere intra hunc aureum ar-
cum, id est, abstrahere se ab omnibus cu-
ris, de bonis temporalibus, & rebus terre-
nis, tantumque anhelare ad res æternas,
& illas appetere, ac respicere solū DĒUM,
absq; diversione ad quidquam aliud. Qua-
tuor autem illæ sagittæ, quas ejaculatae es,
sunt quatuor affectus, ac desideria arden-
tia, quæ habes, & DĒUS tibi dedit tam
vehementia ac magna, quam erant qua-
tuor jactus, quibus tam procul propulisti
sagittas, ut effugerint conspectum. Pri-
mus est, ingens desiderium, quoteneris,
ut te in omnibus conformes Voluntati
DEI, placeasque ipsi in omni occasione.
Secundus significat magnum desiderium,
quod habes, lucrandi & salvandi animas;
quamvis enim hoc desiderium non possis
mandare exequitioni, sicut tu vis, non
propterea perdis tuorum desideriorum
præmium, quod est maximum meritum,

actantum, ut nequeat perspicere. Tertius
jactus significat summū desiderium, quo
raperis ad videndum DĒUM, quodque
statuto tempore adimplebitur, & modo
est tale, ut sit inexplicabile. Quartus, si-
gnificat vehemens desiderium, quo cupis
in tua morte perfici omnia, quæ DĒUS
de te constituit. Finito hoc alloquo, ad
me redij ex isto mentis excessu: Optime
verò adverti, quod visa mihi fuerim vide-
re hunc sanctum Evangelistam longè alio
modo, quam viderim alios Sapientes. Esi-
enim mihi omnes compareant, & ego il-
los videam oculis animæ, in specie corpo-
rea; istum tamen sanctum vidi alter; quia mihi illum videbar vidisse quas vivi,
& cum corpore ac anima resuscitatum.
DĒUS quoque mihi manifestavit ma-
gnitudinem ipsius gloria, quæ erat anima.
DĒUS sit benedictus. Amen.

*Hoc loco animadvertisendum est, quod
dum dicit, ipsum à se fuisse visum resuscita-
tum, innuat illum esse mortuum, sed tamen
ex speciali privilegio resuscitatum, atque
nunc degere in celo cum corpore & anima,
ut sentiunt graves Doctores.*

CAPUT XI.

De Sancta Maria Magdalena, & undecim millibus Virginum, atque admirandis Visionibus de gloria, & prærogativis harum Sanctorum.

§. I.

Ie Sanctæ Magdalæ, mi-
hi audienti Sacrum, com-
paruit eadem Sancta. Ve-
niebat cum multis sanctis
Angelis, dicebárque mihi:
Amica, venio cum his san-
ctis Angelis, ut te ducam ad locum, ad
quem ego vivens in carne, fui ab ijsdem
frequenter deducta. Ego nolebam ire,
nè Sacrum neglicerem; & mei Domini
Angeli, similiter abnuebant: illi tamen,,
qui venerant cum Sancta, dixerunt, idju-

beri à DEO, & hoc dicto me abduxerunt.
Conabar nihilominus attendere Sacrificio
Missæ. Istud mysterium evenit, quando
dicebatur Evangelium, & fui mihi redditæ,
dum Sacerdos ablueret manus. Duxerunt
me ad quandam delitiosum & pulchri-
sum Paradisum, quem bene agnoscébam,
eo quod illum alias viderim. Ibi intra-
momentum fui ter edocta, quasi in iu-
culti, qualis esset Divina illa essentia felicis
ac beati DEI, & quomodo in ipso, & per
ipsum redderentur beati ij omnes, qui in
lius maiestate fruuntur. Magno, mea
anima, illo brevi tempore, affluerat solu-
tio.